

Times New Roman

S'ha presentat un estudi que avalua quines són les millors i pitjors fonts per presentar un currículum. Des que hem abandonat la lletra a mà, l'artesania en matèria de cal·ligrafies, sembla que el tipus de grafia que seleccionem a l'ordinador també és tinguda en compte a l'hora d'extreure'n conclusions. Aquells experts en lletra, tant a escriure com a interpretar els gargots per deduir-ne la personalitat i les aptituds, són oficis que evolucionen.

A l'escola i des de Finlàndia –els que tallen el bacallà en innovació i resultats– ens arriba la notícia que els nens deixaran d'aprendre a escriure amb lletra lligada. Escriuran en teclats i, si ho fan a mà, se'ls ensenyarà només amb lletra de pal. La cal·ligrafia acabarà per esdevenir cosa de nens i nenes de lletres amb dubtosa utilitat competencial si no és que ens dediquem al gènere epistolar amorós o a la redacció de diplomes commemoratius.

Alguns encara recordem la temeritat dels tinters i l'agressivitat dels plomins tatuant manuscrits a còpia de taques i gargots. Històries. Quantes persones arreu i a qualsevol lloc no ens comuniquem per escrit sense fer servir res més que no sigui la virtualitat endollats a la xarxa enmig d'una piuladissa que es propaga com una epidèmia. L'art d'escriure s'ha adscrit definitivament a la percussió. Abans era cosa de corda, d'arpegis delicats, panxuts i amb filigranes rodones que anaven estacant melodies i missatges amb cura de no desafinar, quan les partitures ortogràfiques eren vigents.

Els estris i les tecnologies han fet un tomb cap a la ciència ficció. Les noves generacions no són conscients de com era de difícil, i de lent, comunicar-se tot i arrebossar de segells un

Times New Roman

Aa Ee Rr a
Aa Ee Rr a

sobre "urgent" –un artefacte de paper per embolicar missatges–. Els segells –el mot el van inventar els romans, sigillum– era una estampa adhesiva que se'n llepava el cul i s'enganxava al sobre. Molt abans encara els segells eren de lacre vermell i permetien preservar sigil·losament el que contenia la carta doblegada estratègicament.

Tornant a la lletra lligada no sembla operatiu que als infants del XXI se'ls ensinistri en un art que no han de conrear. Per què hem de passejar un violoncel si amb un timbalet ens en sortim. Caldrà escoltar els experts i saber quines estranyes connexions neuronals viuen estimulades i afavorides per aquesta mena de lletra. No ens cal cap bola de vidre per predir que a no trigar la cal·ligrafia serà una disciplina que posarem als prestatges de la nostàlgia, com el tinter i la ploma.

Deu ser per això que els experts, els pèrits en gargots, signatures i rúbriques empesos per la subsistència desenvolupin nous vessants per detectar-hi els brins personals i els rastres que de manera volguda o involuntària deixem a les pantalles. No em referiré els adossats multimèdia: icones, sorollets, fotografies, vídeos i altres serrells que vesteixen els continguts.

Com que ja no poden estudiar les

grafies fetes a mà, s'entretenen a esbrinar el tipus de lletra que seleccionem i l'ús d'altres recursos tipogràfics que emprem. Hem convingut que la lletra més fàcil de llegir és la minúscula d'impremta. No tinc detectat –tret d'alguna excepció– que les edicions es publiquin en lletra lligada o que la premsa l'empri. Les majúscules no han triomfat, ni als titulars. Tampoc en els concerts furibunds de percussió comunicativa estan ben vistes. S'ha arribat a l'acord, majoritàriament acceptat, que un text en majúscules equival a escri-dassar el receptor. Està mal considerat, doncs, piular en majúscules –i semblaria que també està malvist fer-ho amb la correcció formal i ortogràfica degudes–.

L'estudi que recomana els tipus de lletres per a currículums en descarta la Comic Sans apel·lant que és lletra per a pallasos. Entrem en una intersecció delicada on la cal·ligrafia artística i el disseny gràfic se les tenen. Però on m'ha tocat de ple l'estudi és quan conclou que enviar un currículum redactat en Times New Roman –el tipus de lletra que habitualment tinc activat al processador de textos– és com presentar-nos a una entrevista despentinats, sense desodorant i amb xandall. Aquesta lletra –inventada pel diari Times al 1931– és ofensiva i, dedueixo, perillosa. Que l'elevat índex d'atur no en sigui la causa, dels currículums redactats en xandall i amb els mitjons suats.

Aquests dies els savis també viuen entestats a esbrinar –com a les enquestes– si som dretans o esquerrens.

Josep Labró Basegaña

DIBUIXANT IL·LUSTRADOR I PUBLICITARI

- CARICATURES I RETRATS
- ARBRES GENEÀLOGICS
- ESCUTS HERALDICS
- RETOLACIO A MÀ
- PERGAMINS

A. CLAVÉ, 39 - LLIÇÀ D'AMUNT - TEL. 93 841 70 92 - MÒB. 636 38 77 26